

kinderlijk geloof. De hooge, wijde kerk bracht haar in een stille, plechtige stemming en over dominé's woorden peinsde ze trouw en devoot na en trok er voor zichzelf leering uit, om haar zonnezuivere leventje te „verbeteren.”

Moe was na den dienst met een vriendin opgelopen en Mientje keerde alleen naar huis terug.

De dag was zonnig en opwekkend-koud. De blauwe vrieslucht spande strak en blinkend-klaar, en een zuivere, pittige wind streek verfrisschend over de gezichten van de talrijke Zondagswandelaars, die voortstapten met veerkrachtigen pas, in tegenstelling met den gewonen slentergang van het publiek, dat op dien tijd van de week de straten bezet.

En in één van de stille, leege straten in de buurt van haar huis zag Mientje Wouter op zich afkomen. Er vloog een scherpe scheut van blijden schrik door haar lichaam. Hij stond voor haar en nam zijn hoed af en stak aarzelend zijn hand uit. Ze legde haar handje er in en toen ze elkaar aankeken, vulden opeens haar oogen zich met ontspannende tranen.

En de jonge man voelde zich wonderlijk, heel wonderlijk te moede, alsof hij op dezen lichten dag, nu eerst de zon zag.

„Mineke,” vroeg hij, „ben je niet boos op me? Mag ik weer bij je komen?” En toen ze knikte met een stralenden glimlach door haar tranen, zei hij, heel zacht: „Mijn lieve, kleine meisje, wat 'n schat ben je, dat je niet boos bent. Ik heb zoo ontzettend naar je verlangd.” En in de stille, zondoor-schenen straat liepen ze zwijgend naast elkaar voort, naar huis.

